

ՌԻՍԻՔԵՆ ՍՆԱԿ

ԳԻՉԵՐԻՆ ԱՆՉ

Հայկ եղբորս հիշատակին

Կլայննա երկինքը անծա՛յր ու ջի՛նջ,
Գյուղին վրա քիչ քիչ մութը կըկոխե,
Ամեն բան իրեն գույնը կըփոխե,
Հանդա՛րտ ամեն կողմ, մո՛րթ է ամեն ինչ:

Վարդն իր աչքերը կգոցե մութին.
Ծառերն են կեցեր լո՛ւռ, բազկատարա՛ծ.
Նոճին իր գլուխն է վեր կարկառա՛ծ.
Լույսեր կ'արյունին ծառերեն անդին:

Ահա կքննա բնությունն համակ.
Կայնքը դադրեցավ. թռչուն մը մինակ,
Միս մինակ – ինչո՞ւ – կ'երգե տրտմունակ:

Գիշերային այս լռության մեջ խորին,
Իր սրտաբուխ երգերն սրտես կթոին,
Ու մինակ-մինա՛կ – ես կու լամ լոին...